

۲۰۱۵/۱۲/۲۰

محمد ولی نیستانی

آیا میتوان کاری کرد؟

اخیراً گزارشی را که توسط "کاوون خموش"، خبرنگار بی بی سی تهیه شده بود در سایت فارسی آن مؤسسه خواندم که نه تنها خاطرات دوران کودکی خودم را در ذهنم بیدار کرد، بلکه جرقه امید را نیز در دلم روشن نمود. بدین لحاظ می خواهم این گزارش را مختصراً با شما همکاران و خوانندگان وبسایت (آریانا افغانستان آنلاین) شریک سازم و در اخیر، سوالی دارم که امیدوارم به آن توجه فرمائید.

قرار گزارش آقای "خموش"، مرد جوان ۳۵ ساله ای به نام "صابر حسینی"، کتابخانه سیاری را در بامیان بنیاد نهاده است که از طریق آن، اغلباً توسط بایسکل، کتاب های شخصی خود را غرض مطالعه بین کودکان آن ولایت توزیع می کند. متن کامل این گزارش را میتوان در آدرس انترنیتی ذیل مطالعه کرد:

http://www.bbc.com/persian/afghanistan/۲۰۱۵/۱۲/۱۵۱۲۱۵_k۰۳_bamiyan_education

آقای "حسینی" که محض دوصد جلد کتاب مندرس و فرسوده غرض توزیع در اختیار دارد، در باره انگیزه ای که سبب شده است تا او دست به این کار خارق العاده ای زده و وقت و انرژی خود را در راه انجام آن مصرف کند، چنین می گوید:

"دوره کودکی من با سختی زیادی گذشته، با جنگ و آوارگی. ما از اینجا فرار کردیم و به کشورهای همسایه آواره شدیم، با یک عالم سختی. حالا دوست ندارم که کودکان امروز تجربه من را تکرار کنند، نمی خواهم تحقیر شوند و بی سواد بمانند."

با مطالعه گزارش و شرح حال و نظریات آقای "حسینی"، دلم فشرد و به این سوال اندیشیدم که آیا ما که احتمالاً در وضع بهتری قرار داریم، می توانیم به او و اشخاص نظیر او که در افغانستان در مشکل ترین شرایط و با منابع قلیل خود به چنین کارهای مفید و انسانی دست می زنند کمک کنیم؟ با احترام و. نیستانی

**

منتظر جواب یا در ستون مقالات و یا در کلکین مناظرات وبسایت هستیم.